

„Mluvíte německy?“ zeptal se jí zdvořile, i když většina lidí v našem kraji jinak neuměla.

„Jistě,“ odpověděla máma svou dokonalou, kultivovanou němčinou a hřbetem levé ruky si odsunula pramínek vlasů z očí. I já jsem nepatrně přikývla.

Rozjasnil tvář. „Můžu dál?“

Máma zlehla pokynula prsty, což mělo znamenat „Copak vám můžu bránit?“ a on popošel o krok.

Opřela si ruku s nožem o okraj dřezu a zakabonila se, když viděla jeho zabláčené boty na čisté podlaze. Bráška Marek se zvedl ze země. Bylo mu teprve osm, ale roli jediného mužského v domě bral smrtelně vážně.

Kapitán si sundal čepici, odhalil krátké prokvetlé vlasy. Měl upřímnou tvář venkovana, zvyklého hledět do nebe, rty tenké a možná přísné, ale vrásky kolem očí napovídaly, že se rád směje. Bez čepice rázem zestárl.

„Prohlédl jsem si váš statek...“ Máma se zamračila a on zlehka máchl rukou. „Chci vám nabídnout pomoc při sklizni.“

Jenom proto, abyste tu sklizeň pak mohli zabavit, napadlo mě a bylo mi jasné, že si máma myslí totéž. Zabavili nám každou řípu, každý pytel ovsu, každou šunku, které statek vydal.

„Mám tu pracovní četu válečných zajatců z pily v Mankendorfu. Spravují silnici, aby po ní mohly jezdit nákladáky se dřevem. Jednoho dva muže vám ale můžu poslat na pomoc, když budete mít nejvíc práce. Mám rozkaz pozvednout lesnictví a zemědělství v kraji. Na vás dvě je to dost velký statek.“

„Jsme tři,“ ozval se bratr a máma mu varovně položila ruku na rameno.

Kapitán vážně přikývl. „Vlastně tři.“

Měl samozřejmě pravdu. I když jsme dřely od slunka do slunka,

nemohly jsme s mámou zastat práci otce, bratra Honzy a dvou nádeníků, o které jsme přišly.

„Jak se jmenuješ?“ oslovil kapitán přátelsky bratra.

Zaváhal a pak vyhrkl „Marek“, jméno, které dostal po českém dědovi. Venku a ve škole používal své druhé jméno Heinrich, po mámině otci. Podívaly jsme se na sebe, ale neřekly jsme nic.

„Je to moc hezký statek,“ pokračoval kapitán. „Já taky vyrostl na statku a vím, co dá práce.“

Blesklo mi hlavou, že se mi spíš zamlouvají nácci, co se neobtěžují s hovory, jen prohledají všechny místnosti a bez ptaní vysypou skříně, jako by na to měli právo. Ty jsem aspoň mohla ze srdce nenávidět. Před nimi jsme všichni upírali oči na zem, věděli jsme, že by nám z tváří vyčetli odpor.

Ale s kapitánem Slizákem to bylo jiné. Když jsem se na něj podívala, uhnul pohledem on.

„Jaká práce je teď nejvíc třeba?“ zjišťoval.

„Hlavně se musí pokosit tráva, než přijde bouřka,“ odpověděla máma a on přikývl. Bylo divné slyšet od ní doma němčinu. Nepromluvili jsme tu tím jazykem už pět let, od té doby, co Němci napochodovali do Prahy.

„Takže zítra ráno.“ Posadil si čepici zase na hlavu a zsalutoval, ale vypadalo to spíš, jako by si chtěl zaclonit oči před sluncem. „Heil Hitler.“

Nesrozumitelně jsme cosi zamumlali a on se otočil a odešel. Marek se zase uvelebil na zemi.

Kapitánovy kroky se vzdalovaly od domu. Jednu nohu měl trochu ztuhlou, prozrazovalo to nerovnoměrné klapání bot. Proto asi někde nevraždí Rusy nebo neloví partyzány, jako jsou můj táta a Honza. Možná má protězu.